

TODI-LISTI

LETO

IST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH

ev. 45

I. TOTA

RAZSTAVA REJCEV MALIH ŽIVALI

Senzacija!

Senzacija!

INTERVJU

POSEBNI DOPISNIK TOTEGA PRI GOSPODU MOGOČNIKU — GOSPOD MOGOČNIK PRISTAL NA INTERVJU — DAL JE ZGODOVINSKE IZJAVE O VOLITVAH — TUJIM AGENCIJAM PREPOVEDAN PONATIS

Zadnje dni povsod govore o volitvah. Pa se je spomnil naš specialni reporter na gospoda Mogočnika iz Kurje vasi in odletel s specialnim helikopterjem — firme Pešački Made SSSR — na intervju. Spustil se je skozi dimnik in pristal s helikopterjem na pečenih štrukljih, ki so se tresli v peči. Gospa Mogočnica se je razjela nad reporterjem, ker ni zatrobil, da bi lahko še pravočasno skrila štruklje in potožila nad hudimi časi, toda ko ji je povedal, da je prišel na intervju zaradi volitev, se je potolažila in le nesrečno vzdihnila: »Kje so tisti časi, ko je moj stari pobiral poslanske dnevnice in mastne podkupnine...«

Gospoda Mogočnika je našel za mizo v intimnem položaju s pečeno kuro. Vendar je takoj, ko je obral zadnjo kost in obrisal mastno brado, bil pripravljen na razgovor.

Objavljamo zgodovinske zapiske tega razgovora:

- Kaj sodite o sedanjih volitvah?
- To bo navadna polomija!
- Zakaj?

— Ker so sami »pocarfje« na delu. Vse prepuščajo ljudem, da sami odločajo. Kaj se pa ljudje spoznajo na politiko! Mi smo včasih po več mesecev hodili od človeka do človeka, jim plačevali vino in golaže, jim obljubljali nebesa — in še smo pogoreli. Zdaj pa, če hoče kdo piti, mora sam plačati. To ni demokracija. Ko sem še jaz kandidiral,

smo delali drugače: pred volitvami smo mi plačevali, po volitvah pa so nam volilci z obrestmi vračali...

— Zakaj zdaj ne kandidirate? Ljudje vas poznajo.

— Prav to je hudič, da me poznajo. Iskal sem dve sto podpisov, pa sem jih dobil deset. Ostali so rekli, da me še preveč poznajo in so mi pred nosom zaloputnili vrata. Se zdaj me boli glava. (Tu se je prijel za svoje sedalo. Op. ur.)

— Od koga ste dobili podpise?

— Od ljudi, ki hočejo imeti svojeza človeka za poslanca.

— Zakaj svojega?

— Da se bo tolkel proti tem strašnim davkom in se potegoval za to, da dobimo vso zemljo nazaj. Kako pa naj živimo z desetimi hektari? Saj človek vendar ne more živeti od tega, kar sam obdeli! In davki! Tako nas stiskajo, da si le enkrat na teden lahko privoščim kuro. Ja, ja, včasih je bilo drugače...

• • •

Tu je naš reporter odpovedal. Gospod Mogočnik je začel tako tožiti nad nekdanjimi časi, da bi se zasmilil še našim carinikom, kaj šele občutljivi novinarski dušici! Zato se je poslovil v upanju, da bo gospod Mogočnik vsaj na drugem svetu zopet lahko postal poslanec, ker sedaj čudno pridno hodi v cerkev, čeprav ni svoje dni ničesar bolj sovražil kot čukarske farške podrepnike

PSITACEA TERCIALIS
FAROVŠKA PAPIGA
Slepč ponavlja vse,
kar ji
gospod
naročijo

GALLINA STUPIDA
SLEPA KURA
ki zrna ni našla
ali zbor voliv-
cev ni šel
na limance

BOS PARLAMENTARIS
OCCIDENTALIS
MOLZNA KRAVA
kot si jo predstavljajo
nekateri propadli
poslanski kandidati

MANDAT

CAPRUS IDIOTUS
KOZEL ZAGAMANI
Zaganja se
najraje proti
toku času

ZAKON O
ZEMLJIŠKEM
SKLADU

PAVUS MEGALOMANUS
PAV HVALISAVI
Rad se kiti s tujim pen-
jem, sam pa ne da
nobene
fige

DELOVNI
GUSPENI
KOLEKTIV

VULPUS KLERIKALIS
LISICA ZVITOREPKA
Živi na račun
neumnosti drugih

SUS ŠPEKULANTUS
PRASICA NAVADNA
Odžira hrano
drugim

ASINUS MAXIMUS
DOMAČI OSEL
Veruje vsako ne-
umnost, ki mu jo
natrobi domača
ali tuja reakcija

Dve plati medalje

PRVA...

... IN ZADNJA

RAZLOG

— Beppo, povej mi, zakaj je bila Italija v pretekli vojni poražena?
 — Gospod učitelj, zato, ker so bili vsi hrabri vojaki.
 — Toda, Beppo, vendar ne zato!
 — Pač, ker so bili vsi hrabri vojaki na sovražni-kovi strani!

NI, KOMUR JE BOGDAL, TEMVEČ KDOR SI JE ZASLUŽIL...

Dva prijatelja stavita iz dolgega časa, kateri se bo bolj zlagal: Prvi je začel: »V Trst sta prišla dva poštna, hrabra fašista...«
 »Stoj,« je zaklical drugi, »stavo si že dobili!«

DEFINICIJA

Ce eden, kar njegovo ni, prodaja, je to lahko samo — navadna kraja, če Eden to počenja v španoviji, je stvar podobna že — diplomaciji!

Kalifornija Japoncem!

Kalifornija je bajna dežela. Njeni prebivalci so v ogromni večini Američani. Njena industrija je tipično ameriška. Njene ceste so zgradili ameriški strokovnjaki in delaveli z ameriškim materialom in za ameriške avtomobile. Njene oranže in limone imajo ameriški okus. Celo filmske igralke v kalifornijskem Hollywoodu so pretežno ameriške. Skratka: Kalifornija je skoz in skoz ameriška dežela.

Toda.

V njenem pristaniškem in največjem mestu San Franciscu živi močna japonska kolonija. Res je sicer, da Japonci predstavljajo le majhen del prebivalstva mesta, res pa je tudi, da bi ob nadaljnjem priseljevanju skozi stoletja morda le spodrinili iz San Franciscu večino Američanov. Mislite, da to zdaj ni aktualno? Nihče ne ve! Poslušajte!

Japonska vlada je nekega dne silno presenetila domoljubne Američane in ves svet z izjavo:

»Mi se z golimi besedami vlad Ekvadorja, Liberije in Abesinije ne zadovoljujemo več! Zahtevamo, da se Tripartitna deklaracija glede San Franciscu uresniči, sicer izstopimo iz Severnopacifiškega pakta!«

In nekoliko pozneje spet presenečenje sprlo izjavo vlad Ekvadorja in Liberije:

»Sklenili smo, da San Franciscu končno prepustimo bivšemu sovražniku in sedanjemu zavezniku — Japonci.«

Odgovor ogromne večine prebivalstva San Franciscu in vseh poštenih Kalifornijcev in Američanov sploh:

»Ne! Nikdar! Z orožjem in krvjo bomo branili svoje!«

Predsednik japonska vlada pa:

»Sklep vlad Ekvadorja in Liberije glede San Franciscu je šele začetek! Mi hočemo še japonskimo Kalifornijo, japonskimo Florido in japonskimi mesti Washington in New York!«

Američani in demokratični svet:

»Svinjarija! Stokratna svinjarija! Nagrada napadalcem in osvajalcem! Mar je to plačilo zavezniški Ameriki za njene velikan-ske žrtve v boju proti mračnim silam imperialističnega trikota Rim-Berlin-Tokio!«

In narod se dvigne. Po vseh ameriških velemestih, mestih, mestecih in vaseh demonstracije! Vsi ko en mož:

»San Franciscu ne damo!«

In na letakih, v televizijskih oddajah, na transparentih — povsod:

»Branili bomo vsako ped svoje zemlje!«

Vladi Ekvadorja in Liberije pa:

»Svojega sklepa ne prekličemo!«

Toda ameriški narod se ne da. Pripravljen je na vse. In pomislite zdaj, kako bi gledalo, če bi stric Sam skušal »rešiti« situacijo s takimle telegramom predsednikoma vlad Ekvadorja in Liberije:

»Položaj nevzdržen — Narod na nogah — Krvavo smo se borili skupaj z vašima narodoma proti japonskim osvajalcem — Kaj če bi Japoncem namesto San Franciscu in Kalifornije raje odstopili Trst in cono A?«

Prizorek „Made nekje in lita in“

»Mascalzone maledetto! Zakaj se dereš kot maček na raznju!«

»Sta zilita, vecchia! Ne vidiš, da treniram za Trst!«

DEMANTI

Pooblaščenji smo, da najodločneje demantiramo vse vesti, po katerih je naša policija v naših prostorih težko strojnico »Bredo! Prvič sploh ni res, da bi bila kdaj policija pri nas, drugič težke »Brede« niso našli, temveč smo jo jim mi ob priliki njihovega obiska vrnil, tretjič pa te »Brede« sploh nismo imeli zato pri nas, da bi se z njo bojevali (glej našo slavno zgodovino 1941—1945!), temveč le v lepševalne svrhe. Prav tako ni res, da bi sodelovali pri demonstracijah Tržičani, ampak so to bili vse naši dobri pristni, tisočkrat preizkušeni pristaši iz vse Italije, ki smo jih navozili prav za to priliko v Trst. Najhuje pa je sploh, ker ni res, da smo mi socialno gibanje — saj smo vendar od nekdanje že bili — fašisti!

Italijansko socialno gibanje

STATISTIKA

Statistika je silna stvar! Statistika ugotavlja vse, kar se dogaja po svetu, zakaj se dogaja, kje se dogaja, kako se dogaja — skratka, statistika je srce od srca življenja!

Tako so ugotovili na primer, da...

... so Angleži vsako minuto dvakrat pripravljeni iti iz Egipta, in vsako minuto trikrat trdno odločeni ostati.

... Rusi vsako minuto prvi izumijo vsaj tri takšne stvari, ki jih že ves svet pozna. Edino česar še niso izumili, je tak človek, ki bi jim to verjel...

... se na Madžarskem, Poljskem, v Romuniji, Bolgariji, Češkoslovaški in Albaniji vsako minuto rodi sedem novih prijateljev velike Sovjetske zveze, katerim je nato za vsako minuto žal, ko so še bili prijatelji...

... se vsako minuto signoru Pellu vsaj enkrat kolene, ko ga preklinjajo Tržičani med tem ko poslušajo razgrajanje »uvoženih« Tržičanov po Trstu...

... si vsako minuto zagotavljata angleška in ameriška vlada, da je deklaracija od 8. oktobra najboljša rešitev za Trst in jim tega kljub temu nihče na svetu ne veruje...

BRADATA GOLOBICA

Mar res ne bo mirovna golobica mladičev svojih nam še izvalila? Kdo ve? Morda je reva kukavica lesena jajca v gnezdo podtaknila?

Škol Šantin kliče k posvetitvi

»Pridite, ovčke, moje, posvetimo oskrunjeno cerkev! Saj žrtve niso bile zastoj... plačali smo jim vse že vnaprej!«

Zelo stara z novo varianto

V umobolnici so imeli norca, ki je izgledal na prvi pogled še popolnoma normalen. Dokler seveda ni odprl ust. Kajti čim jih je odprl, je začel govoriti o italijanstvu Trsta.

Zdravniki so ga zdravili dve leti in vse je kazalo, da se je mož čisto pozdravil. Zato so ga poklicali na pregled, kjer so mu specialisti zastavili vprašanje:

— Kaj boste napravili, če vas kot zdravega izpustimo iz norišnice?

Norec se je pričel smejati in dejal:

— Sel bom v Rim, potem bom postal predsednik vlade in začel dokazovati vsemu svetu italijanstvo Trsta.

Komisija je sklenila, naj ostane mož še nekaj časa na zdravljenju.

Se dve leti so ga zdravili z vsemi mogočimi zdravili, potem pa so ga zopet poslali pred komisijo.

Komisija mu je zopet zastavila vprašanje:

— Kaj boste storili, če vas izpustimo iz norišnice?

Tokrat pa je bil norec previdnejši:

— Sel bom v Rim, potem me bodo izvolili za papeža in ko bom papež, bom začel učiti vse narode, da je Trieste italianissima.

Člani komisije so se žalostno spogledali in mu dejali:

— Zelo nam je žal, toda zaenkrat boste morali ostati še nekaj časa v norišnici.

Tokrat pa je norec posebnel:

— Pustite me ven! Po čem neki sklepete, da sem norec? Mar ne govorim prav isto, kar govorita papež in Pella? Zakaj me torej držite v norišnici?

Predsednik komisije se je začel opravičevati:

— Ze, toda razumita vendar, da to ne gre. Cerkev vendar ne more imeti dveh papežev naenkrat, madre Italia pa tudi ne dveh predsednikov vlade. Sicer bi res še utegnili v svetu pomisliti, da smo v Italiji sami norci!

UBOG OTROK GRE, KAMOR HOČE...

— ali velik problem italijanske Partito Cristiano-Democratico

De Gasperi in Pella se pogovarjata, pa pravi Pella:

— In če kljub vsemu ne bom mogel v Trst? Kam naj grem pa potem?

De Gasperi se zamislil:

— Če ne boš mogel...? Veš kaj, potem pa naglo pohiti v Partito Cristiano-Democratico...!

LONDONSKI PAKT SE NI FAKT

Pozor! V šali nastopajoča Mr. Dulles in signor Pella nista identična z Mr. Dullesom in signorjem Pello. Šala sploh ni v zvezi z dogodki, ki so s tem v zvezi. Slehera podobnost je lahko zgolj slučajna!

Mr. Dulles je prodal signorju Pelli vagon pšenice. Ko sta se po dolgih pogajanjih zedinila, pravi Dulles:

— No, prav! Sedaj bova pa naredila pismo!

— Glejte, de na to Pella, če bo cena pšenice padla, je tako ne bom prevzel, če se bo pa dvignila, mi je spet vi ne boste dobavili... Čemu je potem potrebno tukaj pismo...?!

Slab spomin

John Bull in njegov prijatelj opazujeta tržaške izgrede. Nenadoma prileti od nekdaj kamen in zadene Johnovega prijatelja. Johnov prijatelj poskoči:

— No, si videl?

John se začudi:

— Kaj? Jaz nisem ničesar videl!

Johnov prijatelj mu pomoli kamen, ki ga je zadel:

— Kaj pa je to?

John hladnokrvno skomizgne z rameni:

— Tole? To je prav gotovo — pomota.

Ni še dobro izgovoril, ko že prifrči drugi kamen in zadene — tokrat njega samega. Takrat pa John Bull vzkripi:

— No, ali si videl?

Johnov prijatelj se namuzne in pravi:

— Kaj? Ničesar nisem videl!

John Bull mu pomoli kamen pod nos:

— Kaj pa je to?

Johnov prijatelj pogleda kamen in se namuzne:

— To je pa — pomota!

Tokrat pa John Bull od jeze zatuli:

— Kakšna pomota vendar! To je čisto navaden — fašizem!

Ven s tujci!

Italijanski iredentisti v Trstu so pred nedavnim na vse grlo kričali: »Ven s tujci!«

Italijan: »Ven s tujci!«

Tržačan: »No, ste vendar enkrat prišli na to!«

NOVA EPIDEMIJA STARE BOLEZNI

Nov bolezenski val, ki je zajel nekatere dele prebivalstva v Italiji, je nastal po sodbi zdravnikov zaradi napačnega zdravljenja že v začetnem stadiju. Bolezen — latinska oznaka »iredentinitis hiperacuta idiotica« — se pojavi najprej z rahlim nagnjenjem k diareji (občutek znan ljudem, ki so nagnjeni k iredentinitisu, še iz pretekle vojne), kar jim izredno pojača apetit po tuji zemlji. Če tedaj bolnik nemudoma ne prejme odgovarjajoče injekcije »strahitis ante batinas«, dobi histerično-kričaške napade, med katerimi se v polzavesti besno dere: »Trieste a noi! Istria a noi! Dalmazia a noi!« in podobno.

Ko je leta 1948 v Italiji bil zgečkljiv notranjepolitičen položaj, so skušali to notranjo bolezen združiti s pospeševanjem iredentinitisa, kar je tipična metoda »Naj-drugi-plača«. To so pospešili še trije nazovi specialisti z Zahoda z injekcijami »Tripartitis deklarationis«, ki so se izkazale kot čisto navadno šarlatansko-mazaško zdravilo in niso seveda nič pomagale. Ko so se letos simptomi ponovili, so ti šarlatani z Zahoda poizkušali ponovno s podobnim zdravilom »osmi-oktobrilis«, ki pa ima še slabše posledice. Bolnik je dobil še hujše histerične napade in je začel gristi celo svoje zdravnike, ki so mu dobrohotno stali oh strani.

Trenutno stanje boleznih »iredentinitis hiperacuta idiotica« sicer ni preveč kritično — zadržujjo ga

znani občutki, podobni diareji ali diski — vendar je stroga pripravljenost na mestu: nikoli ne veš, kdaj te stekel pes vgrizne!

JABOLKO NE PADE DALEČ...

Pella mlajši pravi Pelli starejšemu:

— Očka, daj mi jabolka, ki si jih kupil, da jih pojem.

— Ampak, sinko, tale jabolka moram nesti mamici, da bo iz njih napravila jabolčni zavitek!

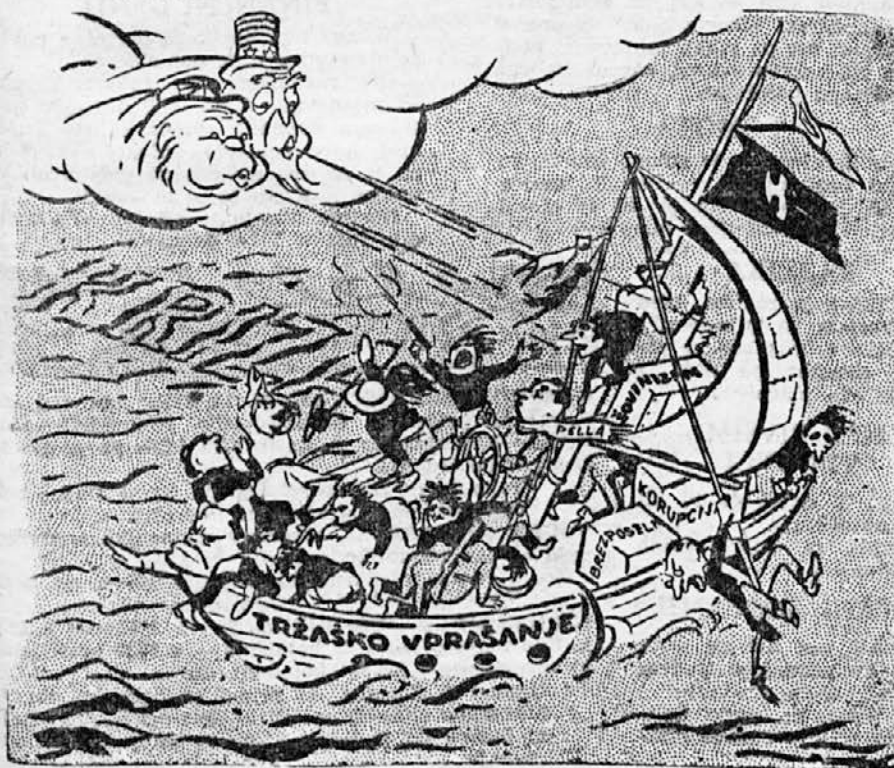
— Papa, ukazujem ti, da mi takoj daš ta jabolka, da jih pojem! Ko jih bom pojedel, pa se lahko pomeniva, kaj bova napravila z njimi: ali jih bom pojedel jaz, ali pa bo mamica napravila iz njih jabolčni zavitek!

PREPLAH V PRAGI

Spričo vesti, da je med demonstracijami v Trstu te dni bilo tudi nekaj smrtnih žrtev, ki so dale svojo kri za »Trieste italianissima«, je nastalo silno razburjenje v Pragi. Zvedelo se je namreč, da je bila prva žrtev, ki je dala svojo kri za »Trieste italianissima«, neki slučajen pasant, Čeh po narodnosti. Tako bi sedaj lahko Italijani zahtevali, da še več Čehov da svojo kri za italijanstvo Trsta in zato je preplah v Pragi popolnoma razumljiv.

Najnovejše vesti pa pravijo, da se je sedaj strah polastil tudi Amsterdamu, Tokiu, Rio de Janeiru in drugih mest — kajti tudi od tam bi lahko bil kakšen slučajen sprehajalec v Trstu in bi tako morali tudi oni krvaveti za italijanstvo Trsta...

MODERNA NOETOVA BARKA

DOMAČI ČUDEŽI

V prodajalni te državne trgovine s sadjem in povrtnino je bila te dni cena enemu artiklu nižja kot pa pri kmetih na trgu...

V nekem kinu so te dni oglasili: Da bi se predstave točno pričele, bomo zaradi izredne dolžine filma izpustili vse — reklame.

Neko naše trgovsko podjetje je renoviralo eno svojih poslovalnic na periferiji mesta!

Ta mladoporočeni par je dobil s poročnim listom na matičnem uradu kar tudi odločbo stanovanjskega urada o dodelitvi stanovanja.

KAKO SMO SPREJELI POCENITEV

tekstila, sladkorja in radijskih aparatov?

Trgovci s tekstilom, sladkorjem in radijskimi aparati: »Kako bi se dalo pri tej stvari le nekaj zaslužiti?«

Trgovci brez tekstila, sladkorja in radijskih aparatov: »No, sedaj bomo lahko zopet nekoliko dvignili cene ostalemu blagu, ko bo ljudem ostalo več denarja!«

Obrtniki: »Če znižujejo akumulacijo v industriji,

zakaj bi tudi mi ne pomagali — in utajili še nekaj več davkov?«

Kmetje: »Kako dobro, da pri nas določajo cene nakupovalci raznih podjetij! Ti k sreči niso taki kot država, da bi potiskali cene dol!«

Potrošniki: »Da bi le bilo vse to res — in kmalu!«

BISTVENA RAZLIKA

»Ali je res, da je bil Tine zaprt zaradi tatvine?«

»Kje neki! Tine je vendar poštenjakar! Sedel je zaradi gospodarskega kriminala!«

Za naše starše:

VZGOJNI KOTIČEK

Mimo so tisti stari nekulturni časi, ko so si otroci izbirali poklice kar tako nestrokovno in površno, kot izbiramo na primer kravate, ki jih namevamo komu podariti! Tudi navada, da otroci podedujejo razen starega povišstva po starših tudi poklic, ni več tako v časteh, čeprav so še vedno primeri, da n. pr. otroci bivših veljakov še vedno skušajo živeti na tuj račun.

Danes opazujemo otroke, dokler so še majhni ter po nagnjenjih in navadah presojamo njihovo usposobljenost za bodoči poklic. Posebno je to važno pri tako imenovanih kulturnih poklicih!

Če kaže otrok na primer nagnjenje do nesmiselnega uničevanja in čekanja po papirju, če rad govori o stvareh brez repa in glave in hoče zato še pohvalo, bo zanj gotovo najprimernejši poklic pesnika ali pisatelja.

Če otrok rad komplicira, če si izmišlja za preproste stvari zamotane definicije in če govori tako, da še sam sebe ne razume — naj se posveti študiju filozofije, po možnosti estetike ali primerjalne književnosti!

Če otrok najraje razbija, se dere in stopa mački na rep ter posluša rad plošče po željah, je kot rojen za glasbenika in mu drug poklic ne bo nudil zadovoljstva.

Kolkor je vaš otrok sam vase zaverovan, domišljav in ne prenese nobene kritike, je rojen — jasno — za gledališkega igralca.

Kadar kaže vaš otrok največ smisla za idiotske risbe s še bolj idiotskimi teksti o najbolj idiotskih domislekih, ste lahko veseli: fant bo zaslužil težke

denarce kot avtor časopisnih stripov!

Kadar pa vaš otrok vtika svoj nos povsod tam, kjer ni treba, če je impertinenten in vsiljiv, če se nikjer ne more ustaliti in če ne kaže spoštovanja do nobene avtoritete — obesite v znak žalosti zastavo na pol droga! Kajti vaš otrok bo postal — novinar ali celo humorist!

MALI ŠOLSKI PRIROČNIK

Da bi šolski otroci bolje in lažje umevali snov, je »Toti list« sestavil nekaj praktičnih računskih nalog iz vsakdanjega življenja.

1. naloga: Seštevanje

Vprašanje: Če ima nekdo mesečno plačo 15.000 dinarjev in porabi na mesec 30.000 dinarjev, koliko bo zaslužil v enem letu?

Odgovor: 6 mesecev pogojno, do petih let — kakor bo pač njegov branilec uspel prikazati njegovo dejanje kot malomarno poslovanje ali kot poneverbo!

2. naloga: Odštevanje

Če stane neko blago v trgovini 2000 dinarjev in če znižajo cene nato za 20 odstotkov — kolikšna bo nova cena?

Odgovor: Nova cena se bo gibala med 2100 in 2300 dinarji — za koliko bodo pač predhodno še naglo zvišali stare cene!

3. naloga: Množenje

Vprašanje: Če nekdo enkrat nekaj ukrade, pravimo temu tatvina. Kako pa pravimo temu takrat, kadar kdo stalno in organizirano krade?

Odgovor: Temu pravimo lepše »gospodarski kriminal«, odvetniki na sodišču pa malomarno poslovanje...

4. naloga: Deljenje

Vprašanje: Kakšen je rezultat deljenja dobička v podjetju? Kdo dobi največ? Kdo najmanj?

Odgovor: Tam, kjer imajo svetniki roke k sebi obrnjene, je to navadno v obratnem sorazmerju z zaslugami. Kdor najmanj zasluži — največ dobi. Samo žal tega principa kasneje revizija in sodišče ne priznava...

AKTUALNI INTERVJU

Gospodarski strokovnjak: »Če v našem podjetju ne odvedemo akumulacije, če obračunamo nižji davek na promet, če zadržimo amortizacijo, ne plačamo svojih dolgov in utajimo svoje skrite fonde, bomo lahko kljub zmanjšani produkciji izplačali stoodstotne plače in še bo ostalo kaj za delitev dobička!«

Naivnež: »Da — kaj pa skupnost?«

Gospodarski strokovnjak: »Skupnost — no, od nje pa lahko zahtevamo podporo ali kakšen regres, zaradi slabega finančnega položaja!«

POMOTA

Igor Šentjurs se je gotovo zmotil, ko je dal svoji noveli v »Besedi« naslov »Tisoč dinarjev«. Naslov bi se moral glasiti: »Petdeset tisoč dinarjev.«

RAZLIKA

»Kakšna je razlika med natakarnjem in pijancem?«

»Pijanec da plačo za pijačo, natakarn pa dobi iz pijače vso plačo!«

MED BIVŠIMI TRGOVCI

»Kaj bi delal, če bi bil sam na svetu?«

»Zopet bi odprl svojo trgovino!«

PEČENI KOSTANJJI

— Ali vas nič ne peče vest, ko prodajate ljudem na pol pečene kostanje?

— Veste, na srečo imamo še precej hladne dneve!

PRESENETLJIVA NOVOST

»Poglej, mamical«, pravi mali Janeček pred izložbo. »Kaj je to?«

»Citrona.«

»In kaj dela citrona?«

»Nadomešča citronin nadomestek...«

»OČE«

Pri mojih otrocih me veseli samo eno: otroška doklada.

FINANČNI GENIJ

Nekega mariborskega obrtnika pokličejo na upravo za dohodke:

»Ne razumemo vas, tovariš Taintal! Vi priznavate samo 5000 dinarjev mesečnega dohodka, vmes pa ste kupili hišo, novo pohištvo, obleke, vaša žena pa je že dva meseca na počitnicah na morju... Kako je to mogoče?«

Obrtnik Taintal se odreže: »Pa naredite tudi vi tako, če znate!«

GOSPODARSKI VESTNIK, 21. 10. 1953: Avstrijci nameravajo pričeti z elektrifikacijo železniških prog Beljak-Rosenbach... v naslednjih letih pa progo od Celovca do Dunaja.

Tako je, ne dajmo se! Izgleda, da je Dunaj bolj slovenski kot pa nesrečna Področca...

VEČER, 3. 11. 1953: ... otvoritev spomenika predvidevajo za dan republike.

... novo mlekarstvo, ki jo sedaj zidajo, pa bodo gotovo odkrili ti nesrečni Sobočani!

LJUDSKA PRAVICA-BORBA, 29. 10. 1953: Do 1. 1952 je bilo zagotovljenih 29 bolnišnic... s 5737 posteljami.

ki so prinesle 2.105.531 bolniških dni...

Higieniki! Postelje, ki prinašajo bolniške dni, bi bilo treba čimprej uničiti! — Saj pri takem stanju ni čudno, da je toliko stroškov za socialno zavarovanje...

PESEM MOJIH SANJ

Spesnil: Tine Koritar, bivši poslanec v p.
Uglasbil: Janez Rituliznik, organist
Na svitlo djal: Toti list
(Poje se po melodiji: Sonce sije...)

Sonce sije, deček gre,
čas volitev bliža se,
predvolilni golaž vre,
mi ga kuhamo za vse.

Kdor v državni službi je
in državni kruhek žre,
ta že prav gotovo ve,
koga volit' mora, sme.

Kdor me voli na diktat,
zdaj mi ljub je kakor brat,
drugim pa obljubim rad
tudi mariborski grad.

Kdor bi prišel rad v nebo
našo stranko volil bo,
saj poplačal ga zvesto
sam bog oče bo za to.

Ce pa kdo je bogotaj,
ki ne veruje v raj,
temu pa obljubim zdaj
dobro službo in še kaj.

Sonce sije, deček gre,
čas volitev bliža se,
predvolilni golaž vre:
VSI svoj glas za JRZI!

GOVORIMO SLOVENSKI!

Po izidu članka »Mariborski prater« v Totem listu se je neki navdušeni kavarniški pevec zbal prepovedati prelepo pesmico »Das machen nur die Beine von Dolores...« še naprej v nemščini in si je naglo prevedel besedilo nekako takole:

»Zato so krive noge od Dolores,
ker ti senjores
ne grejo spat...«

NASLOV VELJA

Pri nekem popularnem časopisu so iskali najboljši naslov, ki bi že sam pomenil senzacijo. Najboljše ga je nekdo predlagal takole:

»UMOR V SARAJEVU SAMO IDEJA NEKEGA NOVINARJA! PRESTOLONASLEDNIK FRANC FERDINAND ZIVI POD DRUGIM IMENOM NA TAHITI, POROČEN Z NEKO SAMOANKO! PRVA SVETOVNA VOJNA JE BILA ZASTONJ!!!«

POSLOVNA TAJNA

Nekdo je prišel k mesarju:
»Ali bi lahko poklical očeta, mali!«
»Ne morem! Zdaj dela klobase in takrat se vedno zaklene.«

KAMUFLAŽA

Da bi bila kamuflaža italijanskih čet na jugoslovanski meji bolj uspešna, so izdali strog ukaz, da vojaki ne smejo več uporabljati že preveč znani izraz »mamma mia!«, temveč le še nov kamuflažni izraz »papa mio!«

Dvakrat dvojno knjigovodstvo

Da bi prikazali nerealne uspehe, se v nekaterih podjetjih poslužujejo celo prikrivanja dejanskega stanja in poročanja napačnih podatkov.

— Tovariš računovodja — ali ste želeli to bilanco s prilogami za finančni oddelek ali pa naj prinesem tisto s pravimi podatki, ki jo imate skrito v vaši blagajni?

OSEL GRE ENKRAT NA LED...

— Clo, signora Ricci, kaj ne greste poslušat Santinov govor?
— Grazie, signora Testadura! Midva z možem sva ga že včeraj poslušala...
— Ali je res, da dobi vsak, kdor ga posluša, odpustke?
— Res je, signora Testadura. Samo gospod škof daje najprej vsem vernikom samo svoj blagoslov, za odpustke pa skrbi — civilna policija!

HARMONIZACIJA

Luna. Nanjo tuli kot obsedeno neko ščene.
Mimo gre slovenski glasbenik in se ustavi:
»Vem, da je to Luna sije...«, samo kdo je to harmoniziral, pa se res ne morem spomniti!«

ZACUDENJE

Dve prijateljici se pogovarjata:
— Veš, poročila se bom s komercialnim iz tovarne »Mačkoprom«.
— Torej ga boš vzela iz čiste lju-bezni?
— Kako to misliš?
— Hm, mož doslej še ni nič sedel!

DVA PRIZORČKA Z MEJE

— No, sedaj lahko greva! Veš, carnik je dejal, da so prejšnji teden pri nekem avtomobilistu našli skritih po vsem avtomobilu 100.000 igel!

NAJNOVEJŠE — TODA KRATKE

Dvojnika signora Pelle so našli v neki francoski vasi. Mož je baje velikemu državniku strahotno podoben in se razlikuje od njega samo po tem, da še nikoli ni pretakal krokodilovih solz zaradi fašističnih demonstracij v Trstu. Jugoslovansko zlato, ki so ga odveleli Nemci med okupacijo iz Jugoslavije, bi gospodje na Zahodu že davno vrnili, če se ne bi bali, da bi se zaradi tega komu premočno zakolcnilo — pa ne Jugoslovonom, temveč njim...

»Ne čudite se, če pri nas dolžimo komunistične simpatizerje, da so vsega krivi oni!« je izjavil senator McCarthy nekemu italijanskemu novinarju. »Saj si tudi vaše vlade pri vseh težavah zaradi lakote, brezposelnosti in korupcije v Italiji pomagajo s kričanjem okrog Trsta...«

DIAGRAM

Mnoga podjetja izplačujejo neupravičeno dobičke, čeprav nimajo do tega pravice

— Da, in potem je prišla finančna revizija...

RAZPOZNAVNI ZNAK

Dva možakarja čakata z razbitima sprejemnikoma pred Radio centrom. Pa pobara prvi drugega:
— Slišite, all ste morda tudi vi poslušali komentarje londonskega BBC? Drugi žalostno odkima z glavo:
— Ne, meni ga je razbila moja žena. Poslušal sem namreč — radijsko reklamo!

— Kaj lečeš! Teško je potovati po inozemstvu! Bil sem v tolikih hotelih, da že niso imeli na kovčku kam lepiti hotelskih nalepkov, pa so mi jih začeli lepiti kar na moj usnjeni plašč...

Kunigunda:

KDOR ZNA — DOBI DVA...

Gospa zobozdravnikova dvignejo telefonsko slušalko, zavrtijo štiri številke in:

»O, gospod Peter, ne bodite hudi, da nisem že zjutraj klicala. Mož mi je sinoči povedal, da nameravate prodati svojo obnovljeno limuzino. Midva bi jo namreč takoj kupila, če gre res za pol milijončka? Sicer nas davki tako tarejo, da ne moremo živeti, toda...«

Gospod Peter, ki se sicer vsaj enkrat tedensko na terenskih množičnih in drugih sestankih predavateljsko bavi s pobijanjem gospodarskega kriminala, z občutkom prislanja svojo uradno telefonsko slušalko k ušesu in neuradno odgovarja gospe zobozdravnikovi:

»Oh, tako poceni limuzine ne dobite nikjer! Res je samo za pol milijončka. In pri tem imam čisto izgubo! Verjemite! Dal sem sicer montirati nove pnevmatike na račun ustanove, toda popravilo in barvanje karoserije me je stalo vsaj trideset jurčkov, limuzino pa sem dobro ohranjeno spričo svojih uradnih potreb kupil za precejšnjo vsoto štiridesetih tisočakov pri Narodni movini...«

ZGODOVINSKI IZREKI

(Velike besede majhnih mož)

»Saj bi šel volit!« je dejal neki upokojeni žandar iz Lenarta, ki je imel svoj čas več kot 10 hektarjev zemlje in ki je s plačilom dela najemnine za stanovanje svoje viničarke za eno leto nazaj skušal prepričati ljudi o tem, da nima viničarja, »če bi vedel, da bo izvoljen kakšen tak, ki ne bo kimal, kadar sprejemajo kakšne zakone proti nam!«

»Kako lep je poklic sodnega izvrševalca!« je vzkliknil neki sodni izvrševalec pri mariborskem sodišču, ko je kasiral in zapravil denar, izterjan pri strankah ter je nato za rešetkami sede premišljeval o minljivosti vsega lepega...

»Le zakaj nisem avtomobil!« je vzdihnil neki uslužbenec prometnega odseka v Mariboru, ko so mu prišli na trik, »potem bi si namreč lahko pripel novo številko, kot sem jih pripenjal tistim inozemskim avtomobilom in bi se lahko vozil brez carine kot mali bogec po naši lepi Jugoslaviji — tako pa sem postal le velik bogec...!«

»Saj jaz nisem proti enostrankarskemu sistemu!« je argumentiral gospod P., bivši poslanec, trgovec in veleposestnik »le nas naj pustijo na vlado!«

Vem, da boste jezni na mene, toda kaj morem jaz za to, če mi pa ljudje povedo povsod, kamor pridem, kaj novega. Tako so mi pred dnevi zaupali v Soboti, da imajo v nekem podjetju prekratko lestev. Rekli so mi, naj uganem, kje! Pa sem ugibal in ugibal s tako hito, tako da bi se skoro blato posušilo na glavni soboški ulici, ki jo nameravajo tlakovati, potem ko bo zapadel sneg. Ko so videli, da le ne bom uganil, so mi zaupali, da ne mislijo pravo, leseno lestev, ampak tisto, po kateri se izražata davek na reprezentančni sklad in na sklad za plače, ker so ga presegli za 144 odstotkov oziroma so ga presegli po zaslugi upravnika, ki se je pred bliskom in gromom z izredno lepo in pohvalno karakteristiko Mestnega ljudskega odbora v Soboti, še pravočasno umaknil na novo službeno mesto. Da bi pa podjetje obdržalo to lepo tradicijo, sem slišal govoriti po Soboti, da bo prišel za novega upravnika direktor podjetja, o katerem sem vam, dragi Obmurci, že zadnjič povedal, da v njem tako smrdi, da sploh ni mogoče več ugovarjati, na katerem koncu bolj smrdi.

K sreči še razumem nekoliko tudi neki drug jezik razen našega slovenskega, kajti sicer bi me v nekaterih soboških lokalih — gostinskih in trgovskih pa tudi ponekod na ulici — skoraj prodali. Nehote sem se spomnil, da so vsi tisti

včasih tako dobro govorili slovenski, kot bi bil to njihov materin jezik. Je le vrag, sem dejal, če kdo misli, da izgleda bolj važen, če pokaže, da je pozabil prekmursko narečje slovenskega jezika...

V športnem društvu Soboti, zlasti v nogometni sekciji, se tako razumejo, da so zadnje nogometno tekmo z mariborskim Železničarjem dobili z rezultatom 11:0 v korist Železničarja. Tako vsaj nevoščljivosti ne more biti, pravijo, ker je dobil vsak svojega. Vzrok, da so po poti nazaj grede pogledali pregloboko v glaz — in vino veritas — in pričeli s treningom prelepega bokarskega športa, je brez dvoma kje drugje, ne pa v rezultatu tekme. Izgleda, da bo za te nalezljive boleznit treba najti precej učinkovito zdravilo. Jaz bi prav iskreno priporočil »leskovo mast«.

Zvečer sem pobegnil iz kavarne »Sočič«, ker nisem imel toliko denarja, da bi lahko igral na karte, in se napotil v tisti novi kino, ki so ga v Soboti nameravali zgraditi že pred nekaj leti. Pa ni bilo nič predstave, ker kina tudi še ni. Mestni očetje namreč še vedno razpravljajo o dveh in pol milijonih, ki so jih dali za gradnjo kina znanemu domačemu gradbenemu podjetju, ki pa z gradbenimi in ostalimi deli nikakor ne more pričeti, ker se bori z resnimi finančnimi težavami...

Tako je za ta večer še moj zadnji up splaval po vodi.

Vas vse pozdravlja vaš

Flikač I. r.

Mariborska uganka

Ni dancing, ni ne bar, ne zabavišče, in vendar vsak olajšanja tam išče?

(Javno stranišče na Slomškovem trgu)

NEKJE V MARIBORU

V gostinskem lokalu sedita dva prijatelja pri zajtrku.

»No, Janez, ta kava pa tudi ni videla kapljice pravega mleka...«

»Kako pri vragu naj bi ga tu ni videla, če pa ni niti zrnca kave v njej...«

Končno rešeno vprašanje

r stabilnosti nekaterih naših živinorej- skih zadrug!

Konjunktura

Ali mož je uvidel, da bodo spričo dogovora med podjetji za odkup lesa po maksimalnih cenah šle cene lesu nujno navzgor (Made in vino...) in je naglo začel z nasadi drevja.

MARIBORČANI, POZOR!

Ali ste zavarovani proti nezgodi? Ali se zavedate, da nesreča nikdar ne počiva? Ali imate vedno pri sebi telefonsko številko reševalne postaje? Ali ste seznanjeni z najnovejšimi pridobitvami kirurgije?

Da — o vsem tem si morate biti na jasnem, preden greste v dvorano Ljudske prosvete v Mariboru, kajti stopnice so tako temne, da se vam tam lahko kaj pripeti in potrebovali boste vse zgoraj naštetu, ko si zlomite nogo ali roko in če imate srečo, celo kaj več...!

PREDLOG NA MESTU spričo današnjih zagovorov na sodišču

»Gospod advokat, kaj ko bi dejali na sodišču, da je moj vlom v trgovino bil — malomarno poslovanje?«

RAZOČARANI RADIO-VIRTOOZ

Sem zelo muzikaličen. Muzikalnost je pri nas v družini dedna. Seveda progresivno. Ze neki moj ded je bil virtuoza na gramofon in ta njegova umetniška žilica se deduje iz roda v rod. Do nedavnega sem bil prepričan, da je pri meni dosegla vrhunec, kajti verjel sem, da ga ni boljšega virtuoza v igranju na radio, kot sem jaz.

Kakor sem že dejal, do nedavnega! Pa so me drugi daleč prekosili! Z lahkoto me dajo v koži! To spoznanje me je strašno potrlu, tako strašno, da sem dobil komplekse. Do tega spoznanja pa sem prišel takole:

Za vnučka sem moral kupiti copatke. Take za 260 dinarjev, ki so v enem mesecu že popolnoma raztrgane. Sel sem torej iskat te kvalitetne copatke in sem povprašal tudi v prodajalni »Triglav« v Vetrinjski ulici. Na srečo copatk tam niso imeli. Pač pa jim v trgovini igra radio. Veselo je sviral (prenašali so slavno graško oddajo »Wir laden Sie ein, am Vormittag mit uns vergnügt zu sein«) in nesreča je hotela, da je prav tisti hip ko sem bil jaz v trgovini žuborel iz zvočnika najbolj zapeljivo kar je mogoče neki znan nemški »slager«. In zato se je zgodilo, da sem tisti hip tudi spoznal vso svojo neobogljnost v igranju na radio. Kajti uvidel sem, da bi nikoli ne mogel razviti toliko virtuoznosti, da bi v slovenskem Mariboru igral kot poslovodja v slovenski trgovini (nota bene »Triglav«) slovenskim odjemalcem nemške pesmi.

Bridko se zavedajoč svojih pomanjkljivosti v igra-

nju na radio sem se napotil na Glavni trg v trgovino s špecerijo »Brazdas«. Zena mi je naročila, naj kupim za 10 dinarjev kvasa. Ona navadno tam kupuje in ker se nisem hotel spuščati v umazano konkurenco, sem šel po kvas tudi jaz. O, da bi tega nikoli ne storil! Kajti tudi tam imajo namreč radio in tudi tam so prenašali isto oddajo kot v trgovini s čevlji v Vetrinjski ulici. Le da so pri tem daleč prekosili svoje stanovske kolege v Vetrinjski. Njihov radio je urnebesno bruhal nemške šlagerje nad ubogo slovensko ljudstvo. Moral sem si priznati, da bi kaj takega jaz ne zmoget, kljub vsem skozni rodove podedovanim glasbenim sposobnostim. To me je moralno pa tudi fizično dokončno strlo. Kajti tudi ohripel sem, saj sem spričo te forte fortissimo virtuoza ne radijske muzike moral do kraja napeti glasilke, da sem preglasil forsirano milino nemških »slagerjev«.

Prodal bom radio — če ga bo sploh kdo kupil, saj nelojalne konkurence je dovolj! Ne verujem več v dednost. Izgubil sem iluzije in ne bom več kupoval ne copatk ne kvasa. Edino še vato za ušesa bom kupil, edino vato...

PRAVLJICA IN RESNIČNOST

... in vsi so jo imeli zelo zelo radi, saj je povsod pomagala, doma in drugod. Poznali pa so jo po rdeči kapici. Tedaj pa je nenadoma nekega dne izginila...

»Kako pa ji je bilo ime? Rdeča kapica?«

»Ne, žveplenka...«

Vohljač zopet v Ptuj!

Da — iz Ptuja. Nekje sem slišal, da se vsak Ptujčan sčasoma vrne v Ptuj, če ne drugače, ga pripeljejo kot tiste ptujске tičke, ki so hoteli sprhutati čez mejo. Jaz sem sicer prišel popolnoma svobođen, ker sem se naveličal svojih velikih potovanj — in zdaj sem tu. S seboj sem prinesel za vsak primer zaboj vžigalic in ljubljanskih »Drava«, prijavil sem se Društvu upokojencev, aboniral v menzi in tako je vse v najlepšem redu.

Ljubega Ptuja ni več spoznati. Oslepile so me neonske luči, nove izložbe, imenitna razsvetljava (celo v parku!), popravljeni pločniki in splošna živahnost na ulicah. Če bi ne našel tiste stare kovačnice na Miklošičevi ulici nedotaknjene, bi sploh mislil, da sem zašel kam drugam, morda v New York ali kaj podobnega.

Sprejeli so me stari znanci s šopki rož in sploh je bil sprejem zelo ganljiv

Mrko so me pogledali samo razni ptujski sultani in tercijalke (ne samo tiste, ki hodijo v cerkev, temveč tudi tiste, ki hodijo na razne sestanke, da tam obirajo ljudi). Mrko so me torej pogledale dve skrajnosti — pa nič zato. V glavnem sem bil s sprejemom zadovoljen. Takoj so mi ponudili uredništvo CC, kar pomeni Četrkove čenče v posebni izdaji za Ptuj. Odbil sem tako čast, ker imam neki poseben odpor do teh dvočrkovnih časopisov. Mogoče tudi zato, ker sem na nemških tleh srečal bivšega urednika PP, ki je tudi Ptujčan in ni hotel z menoj niti govoriti slovenski. Sem si mislil, prekleta duša, ti pač ne delaš čast našemu mestu.

Odbil sem torej delo v uredništvu CC in bom rajši po resnici in pravici še naprej poročal Totemu listu o ptujskih »velikih« dogodkih. Vse svoje prijatelje pa lepo pozdravljam.

Martin Vohljač, upokojenec

SLAVNA ZMOTA

— Veš, enostavno nisem mogel pustiti tega kemičnega svinčnika tam dol! — ko sem ga namreč nekaj dni pred smrtjo kupil, mi je prodajalec še iskreno zatrjeval, da traja večno...

Maks Zdraha:

Kako sem postal junak dneva

Mislite, da je to težko? Nasprotno, prav enostavno je, samo znati je treba! Znati, da, to na vsak način! Poglejte, na primer:

Nekega dne pozvoni pri meni telefon: »Trtrtrtrtrr!« in tako dalje. Dvignil sem slušalko in jezno dejal: »Da, kaj želite?« kajti pravkar sem bil pri pisanju ene svojih najboljših humoresk.

»Tukaj je podjetje Kronometer za izdelavo mišomlovk, direktor Cmok pri aparatu,« je dejalo v aparatu. »Pridite prosim takoj, zgodil se je nenavaden primer gospodarskega kriminala!« In še preden sem utegnil kaj reči, je dejalo v aparatu »knak« in konec. Poiskal sem tovarno Kronometer v telefonskem imeniku in ga srečno našel pod »Sole«, toda najprej se mi je oglasil »Zavod za sterilizacijo podgan«, nato neka prodajalna s protezami za kanarčke in končno klinika za umobolne. »Nič ne pomaga«, sem si dejal, kajti honorarji za humoreske ne prenesejo več kot tri pogovore na dan, »tja moram, povedati, da v glavnem nimam posla s kriminalom, kolikor ni govora o kvaliteti mojega pisanja.«

»Sicer pa!« mi je medpotoma nenadoma padla v glavo genialna misel, »kaj ko bi se šel enkrat še jaz detektiva! Kriminalnih povesti sem prebral dovolj, moja prirojena bistroumnost pa tudi ni od muhi!« in sem se prijavil pri vratarju tovarne Kronometer.

Vratar je takoj napravil razumevajoč obraz: »Aha, že vem, po kaj prihajate! Toda povem vam, nihče drug ni bil kot tisti nesrečni Glista! Vedno sem mu pravil: Fant, poštenost je prva! Danes pa je prišel deset minut prepozno v službo in smrdel po konjaku. Kdo lahko danes pije konjak, kot pa samo tisti, ki krade. Tako je!« je še sam potrdil ter poklical kurirja, da bi me odvedel do direktorja.

Tudi kurir se je vsevedno nasmehnil — kurirji so na sploh vedno vsevedni — in ko sva šla preko dvorišča je skrivnostno dejal: »Tega boste imeli takoj, kajti nihče drug ni bil kot

Romeo in Julija enkrat drugače

Glista! Ze ime ima takšno, razen tega si je včeraj kupil novo kravato. Njegova pisarna pa je tudi takoj poleg blagajne in če gre blagajnik samo do stranišča, ga Glista lahko sliši iz svoje sobe in tako mu je igrača ukrasti tistih deset jurčkov!«

V direktorjevi predstavi sem moral nekoliko počakati in tako prekiniti direktorjevo tajnico pri manikiranju: »Oh, silno zanimiva je ta zadeva — nekaj podobnega v tistem filmu »Kresovi strasti«, kjer sta igrala Crystalynde Firefix in Roberto Cogart — tako božanski film in ona je imela tako božanske toaletne — no in tudi v tem filmu je zločinec kupil svoji metresi — fuj — po zločinu prekrasno ogrlico! Prav ta

»In pri tem niste zakle-nili vrat blagajne? Da ali ne?«

»N-n-n-e! S-s-saj nisem imel ča...«

»Odgovarjajte samo z da ali ne!« sem dejal s povzdignjenim glasom in moja avtoriteta je pri vseh množštevinih poslušalcih, ki so se zbrali okrog nas, nemudoma zrastle. »Prav, sem nato nadaljeval, »pripovedite mi tega Glista!«

Razburjenje pri poslušalcih je rastle, edino Glista je bil, ko so ga trije privedli, videti dobre volje, samo nekoliko začuden. Takoj sem presodil: dober igralec in prebrisan možak. Z njim ne bo lahko!

»Glista,« sem dejal kar najbolj strogo, »priznajte dejanje in odgovarjajte samo z da ali ne!«

Tujo nesrečo lahko prenašamo

— Da, da, dragi tovariš Smolec, sedaj pa le naglo ozdravite! Čez tri dni namreč začne teči vaš redni letni dopust!

— Torej, če bo cifra, operiramo, če bo grb pa ne!

ko, kot je kupil Glista tisti svoji debeloglavi in krivonogi Miri iz komerciale nov šal!«

Ko mi je nato povedala še čistilka, ki je pravkar prišla po bolniški list, da je včeraj blagajnik jedel grozdje in da je imel nato težave s prebavo, mi je bilo vse jasno, kot na dlani.

»Tovariš direktor!« sem dejal resno in sploh pozabil, da nisem kriminalist, temveč pisec kriminalno slabih humoresk, »slučaj je popolnoma jasn. Peljite me k blagajniku!«

V blagajni nas je sprejel bled in preplašen blagajnik. Toda jaz se nisem dal motiti. »Ni mi treba ničesar pripovedovati — vem vse!« sem ostro dejal, »odgovarjajte mi samo z da ali ne!« Strokovnjaško sem ošnil s pogledom prostor, blagajno, hodnik z vrati in vizitkami na njih ter nato dejal blagajniku:

»Vi ste včeraj jedli grozdje, da ali ne?«

»D-d-d-a!« je iztisnila žrtev mojih kriminalističnih sposobnosti.

»Nato vas je bolel želodec in tekli ste na stranišče. Da ali ne?«

»D-d-d-a,« je še bolj bledo dejal blagajnik

Mož se je v zadregi nasmehnil: »Kaj naj priznam, vraga!«

»Odgovarjajte samo z da ali ne!« sem dvignil glas in že sem vedel: mož je moj — tako odgovarjajo najbolj zakrknjeni zločinci, ko ne vedo več kod ne kam! »Vi, Glista,« še tovariš mu nisem rekel, »ste danes zamudili službo?«

»Da, toda...«

»Nič toda! Razen tega ste pili pred tem konjaki!«

»N-n-o, da, kozarček sem ga res spil, na veselje...«

»Brez komentarjev! Seveda na veselje! Na veselje ste kupili tudi svoji ljubici Miri iz komerciale nov svilen šal, kaj?«

»Mira ni moja ljubica, temveč moja zaročenka!« je protestiral Glista.

»Vseeno — kupili ste ji šal! Da ali ne?«

»Seveda sem ji kupil!« je dejal in se nasmehnil.

»Ne smejte se, kajti vi sedite v pisarni tukaj poleg blagajne!«

»Seveda, toda kaj...?«

»In slišite, če se vrata blagajne odpro ali zapro?«

»Najbrž že — še nisem...«

»In tako ste tudi včeraj slišali, da je blagajnika bolel trebuh in da je tekel iz blagajne. Izkoristili ste

ta trenutek in ukradli iz njegovega predala deset-tisoč dinarjev! Da ali ne?«

»To ni res! To je laž!« se je začel Glista braniti. Tipičen presenečen zločinec, sem si dejal. »Dobil sem deset tisoč dinarjev na loteriji in nisem kradel!« je Glista trdil še naprej.

»Ha, smešno! Star, gnil izgovor vseh ujetih zločincev!« sem vzdiknil. »Predajte ga rokam pravice!« — sem mahnil z roko in se obrnil. Zame je bil slučaj gotov in milostno sem sprejema v direktorjevi sobi čistilke, tačas, ko so štirje močni varovali zločinca, dokler ga ne odvedejo. Direktor mi je veseli stiskal roko, neki fotoamater je poskušal napraviti posnetek in nekaj deklet mi je z očmi delalo ženitne ponudbe.

Toda prav med pripovedovanjem, kako sem nekoč razkrinkal mednarodno

SPIS O KRAVI

(Piše mali Mihec iz Velike Polane)

Krava je molzna žival in daje mleko. Našo kravo, čeprav mora biti kar v nedograjeni štali, molzejo vsi, ki le morejo! Samo sena polagati ji pozabijo, tako da še tisto, kar poje, gre na račun sosedov. Najbolje jo molze, tako je dejal naš ata, naš nakupovalec, takoj za njim pa pride tajnik, ki je nekakšen molzni kontrolor, pa le bolj slabo kontrolira, ker dobi za svoje, največkrat privatno delo, premalo mleka od te krave. Tako pravi on. Hudo dosti dela imajo s to kravo tudi knjigovodja, ki pravijo, da bodo raje šli nazaj za organista, ko pa imajo pre-slabe živce in premalo dopusta. Tako se zgodi, da za predsednika ne ostane od te krave kaj prida dosti mleka, pa še tisto kar dobi, mu drugi radi zamerijo! Zato naša krava tudi ni nič kaj prida rejena in zato pravijo ata, da če ne bo drugače, bo ta zadruga kaj kmalu shirala...

Tu pa je vprašal tovariš učitelj: »Kakšna zadruga vendar, Mihec, če pa govorimo o kravi?«

»I, seveda, seveda,« se je takoj spomnil Mihec, »krava, krava, tovariš učitelj, ne pa zadruga...«

SLIČICA IZ BODOČIH DNI

To se je zgodilo leta 2001. Vodič, ki je razkazoval tujcem celjske znamenitosti, je začel deliti turistom rešilne pasove.

Nekdo se je začudil: — Zakaj nam pa bodo? Vodič je vljudno pojasnil: — Sedaj si bomo namreč ogledali kapucinski most po dežju...

PROTEST Z MARSA

Upravi celjske klavnice: Protestiramo proti tuljenju vaših lačnih krav. Stop. Če nimate sena, zakaj ne kupite kravam žvečilnega guma? Stop. Mar pri vas niso v veljavi predpisi o kalitvi nočnega miru?

Prizadeti z Marsa.

UTEMELJITEV

— Oča, kaj ste delali, da ste ućakali tako visoko starost?

— Ob nedeljah sem hodil na pošto v Štore po svoje časopise, pa sem čakal, da jih je poštna službenka še prej prebrala...

— Jaz pa kljub temu pravim: pik je bil adu!

PRAVLJICA O CESTI

Nekoč je živel neki cestar. Ni bil pravzaprav nič posebnega, vendar mu je nekoč uspelo, da si je pridobil večno slavo. Izumil je namreč nekaj novega, nekaj epohalnega, nekaj, česar še nihče ni nikoli videl: cesto iz blata! Vsi ljudje so ga bili silno veseli: avtomobilisti, pešci, kolešarji — skratka vse, kar leze in gre!...

Kako, dragi otroci, ne verjamete? Potem pa si pogledajte ceste tam okoli Hoč, pa boste videli...!

ZELO AKTUALNA

»Res nisem praznoveren, toda ko je naše moštvo dobilo na tej tekmi trinajsti gol, sem slutil, da bom izgubil...!«

EDINI USPEH

Zadnje nedeljo sta dosegla nogometna kluba Branik in Odred enega svojih največjih uspehov — nista bila poražena. To sta dosegla zaradi tega, ker sta bila prosta in nista igrala tekme. Tekme so pa bile odpovedane, ker se je v nedeljo odigrala tekma Jugoslavija—Israel in je bila možnost, da postavi zvezni kapetan v državno reprezentanco kakega igralca Odreda ali (celo) Branika. Od Branika bi najboljši prišel v pošte branilec Petek, ker so Izraelci v vsej tekmi prišli le trikrat pred naš gol. Tudi Bobeka bi lahko nadomestil Čučko, zlasti v trenutku, ko so Bobeku predali pred tekmo fotografski aparat.

PRO MEMORIA

Cital sem članek, v katerem nekdo sprašuje, ali je telesna vzgoja družbeno koristna. Tovariš, ki to piše, je za nekaj let pred razvojem velikega števila naših ljudi, kateri bi si rajši postavili vprašanje, ali je telesna vzgoja družbeno škodljiva. Zlasti bi bilo treba tak članek napisati na kakšno šolsko tablo z belo oljnato barvo, da se ne bi dalo zbrisati.

VIZIJE

Kadar se opoldne dobro najem, sedem v fotelji in zasanjam. Moje človeško telo ima to posebnost, da v takih primerih producira vizije. Te vizije so odvisne od zaužite hrane.

NAŠEMU VOJTEKU

Ko je urejal Toti list, za šport življenje on bi dal! Ko pa je k športu presedlal, postal je strasten — humorist!

Če se na primer najem zelenjave, vidim v snu bodoči razvoj prežvekovalcev. Če sem sit od stročnic, se pred mojimi očmi kot film razpleta bodoči razvoj orožja. Če sem zaužil dobro porčijo makaronov, vidim v polsnu vse bodoče bitke italijanske vojske od izhodišča nekje pri Trstu do zadnjega strateškega umika v osrčje Kalabrije.

Kadar se pa najem kake drage jedi (na primer kavjarja, špargeljnov itd.), takrat se pojavi pred mojimi očmi ves razvoj našega nogometa. V takih trenutkih zavzdihnem in bi se rad zbudil, toda težka mra me ne pusti k zavesti. In takrat se vrstijo pred mojimi očmi vse faze razvoja.

V prvi fazi vidim nogometase, kako kasirajo po dvajset tisoč dinarjev in so videti kar zadovoljni.

V drugi fazi jih že vidim nezadovoljne. Funkcionarji jim tiščijo na skrivaj nadaljnje tisočake v žep.

V tretji fazi vidim nogometase, ki molijo funkcionarjem pod nos cenik, v katerem so navedene cene za vsak trening, za vsak gol, za vsak dribling, za vsak plosk občinstva itd. Najbolj nedosegljivo ceno ima ljubezen do kluba.

V četrti fazi so nogometasi že podobni vrtalcem, ki so ravnokar izpraznili nahajališče nafte. Začenja-

jo se že ozirati po večjih mestih, ki jim lahko več nudijo. Nekateri boljši že odhajajo, slabši ostajajo in kisló gledajo za njimi.

V peti fazi je preneha vzgajanje mladih kadrov. Funkcionarji postajajo prekupčevalci in se samo brigajo za to, kje dobiti denar za nakup dobrih igralcev. Kmalu nastopi trenutek neskladja med kupnimi in blagovnimi fondii.

V šesti fazi zajema ta mrzlica že ostale športne panoge. Drugi športniki začenejajo spraševati, zakaj gre denar le za nogomet, za ostale športe pa ne. Med različnimi klubi začeneja prepri.

V sedmi fazi... Hvala bogu, želodec mi je že prebavil drage jedi (kavjar, špargeljnov itd.) in jaz se prebudim v fotelju v sedanosti.

Po taki viziji grem navadno takoj v shrambo in se najem stročnic. Nato sedem v fotelji in čakam na običajno vizijo po stročnicah. Ko se zvrščajo pred mojimi očmi razne vrste orožja in se pojavi pred menoj atomska bomba, jo pograbilim in požinem v sklep Nogometne zveze Jugoslavije o nagradah nogometasem. Sele takrat se olajšano oddahnem in zbudim.

Kaj hočete, takšna je pač posebnost mojega človeškega telesa.

— Jo, servas majne tajre frau Kliček, gut, da sem vas trofla. Jec gema glaj cofort pretestirn!

— Bizo? Pretestirn? Zavolo Trsta? Oba gens! Jas mam že od totiga Marpuka preveč!

— Oba na! Zavolo fonvegn ten hern Plauštajnal!

— Bos fir an Plauštajna? Keni net. Bos fir an Kristuš je že spet to?

— Bos, hern Plauštajna ne poznate? Toti her Alois isa, z Najdorfia, tam z Rotvajngosn!

— Rotvajngosn! — Ahal! Totiga manens! Mit zo an šmerpauh, göl?

— Jojojo! Darzölbige! No jo, šmerpauh... štok je holt, štok, ta her Plauštajna!

— Oba gens, či je en fasi »štork«, pol že... Alois isa, göl, an penzionist! Jojo, ter hoc guat! Azo že form krig, je bil ganc a švorca!

— Bizo — švorca?

— Na, holt, klerikalš!

— Na jo, natirli! Saj jeca genau tak nikul ni šel na tote frajvilik oarbahtn, pa

na sestanke, to geta a net gern...

— Jojojo! Ter is gonc a kšajta! Ta her Plauštajnal! S lecte mol, ko so meli to unt, v Makedoniji, v Skopli, oda bi tes šo hoast, tisti velki govor, azo pa je ta her Plauštajna princpöhl svoj radio na Grad ajnštelal!

— Jojo! Konima denkn! Gvišno je poslušal: »Jo, jo, da vajn is guat...« al pa tisto: »I meht an genzprotn, genzprotn...«

— Jo — jeca pa mi povejte, zavolo česa zulma pretestirn gen?

— Na ja, zavolo ten hern Plauštajna!

— Kaj te me on an gre? Ter kon mi den pukl obl ručn, ta her Plauštajnal!

— Oba na! Oba zaj ga čejo od sestanka ausšmajns!

— Geta jo e nikol hini!

— Na jo, iz fronte holt, kak se reče...

— Is e rihtik! Kaj pa te dela tam?

— Oba te šond! Zavolo fonvegn ludi, kaj bojo te nah rekli!

— Oba jo! Ter šertsi e an šmorn zato, kaj ludi rečejo. Hauptzohn, da ma zaj papi no zaj pupi...

— Bo den! Ta her Plauštajna je jo an politiker!

— Boos? Vüla kandedirn, odabos?

— Na, oba slecte mol, ko so te goncn lajt pretestirali zavolo fonvegn Trsta, te nah pa je reko ta her Plauštajna, ko so ovi mimo jegove hiše šrajali: »Trst je naš! Dajte nam Trst!«

— to hota ksokt: »Kruha nam dajte!«

— Bos? Kruha — hota ksokt? I hob oba denkt, ter frist lauta pohendin, mit zo an šmerpauh! Majnarzöll! Na na na, zavolo fonvegn tega, pa ne grem pretestirn! Na na na!

— Oba peste frau Muršec! Če je tak reko, te sliši jo cu uns!

— Obagens! Oba ne s takim piedzinom! Na, nič ne rečem, i štöl mi e za kajbodi, samo da je kontra, oba fir zo an pledzin — hahaha, ter her Plauštajna hot ksokt: »Kruha nam dajte!« — na, to musi oba lohn...

— Da, dal Vse to je delo moje žene. Ima zlate roke za vrt! Karkoli prime, ji lepo ozeleni!

— Veš, ko se je rodila, je ravno bliskalo!

— Tovariš doktor! Z mojimi očmi ne more biti v redu! Ne razlikujem krave od bika...

Nič ni, nič ne bo...

Srečata se dve snažilki, ki čistita na okraju nekje v Sloveniji, pa pravi prva:

— Ti, dobila sem novo, krasno službo.

— Res? Kje pa?

— Na stanovanjski komisiji. Rečem ti, služba in poll!

— Kaj pa delaš?

— Nič, čisto nič!

— Nemogoče!

— Zakaj nemogoče? Včeraj sem prišla pred pisarno predsednika stanovanjske komisije, odložila pred vrati metlo, potrkala, odprla vrata in hotela pozdra-

viti. Takrat pa je predsednik zatulil: »Nič ni, nič ne bo, nič ne bo!« Zaprla sem vrata in šla domov. Rečem ti, takšne dobre službe še nisem imela!

Vtem pa se je začela druga krohotati:

— Zakaj mu pa nisi povedala, da si snažilka. Mož je bil prav gotovo prepričan, da si najbrž kakšna stranka, ki prihaja zaradi stanovanja. Če bi še malo počakala, bi ti prav gotovo še rekel: »Lahko vam je žal za kolek za 180 dinarjev, ker tako ne bo nič!«

KOVASKA

Poznamo kovača, ki konjev ne kuje, v tekstilni ovaral nad normami psuje. Kljub temu ve, kdor ga pobliže pozna, da skupnega nekaj mož s konji ima. Kot konju mu ščitnik zapira pogled od športov vseh vidi samó nogomet!

HVALEŽNOST

»Vso srečo mu želim! Pomagal mi je v trenutku, ko so se najbolj temni oblaki zbirali nad menoj!«
»Kako pa ti je pomagal?«
»Posodil mi je dežnik.«

BREZOBZIRNOST

— Ali niste več prijatelj s Koprivcem?

— Ne. Spravil me je v strašne denarne težave. Posojal mi je in posojal — zdaj pa nenadoma zahteva vse nazaj.

ZAKONSKA IDILA

— Dolgo sem ti obljudljal, ženkica moja, blago za novo obleko! No, poglej, sedaj sem ti ga pa res kupil!

— Seveda — vidim pa le, da me imaš točno za 23 odstotkov manj rad, kot bi me lahko imel...